

música

GUINOVART I ELS MONTGRINS / JOSEP JOFRÉ.

El tercer dels concerts del cicle Musicant de Campllong, que va estar dedicat bàsicament a la música de cobla, va donar a la sardana tot el protagonisme de la primera part. Els Montgrins van començar la seva actuació amb *Maria del claustre*, de Joaquim Serra, de qui aquest any se celebra el centenari del naixement. A més de les obres del compositor empordanès, la centenària cobla, una de les més consolidades del panorama sardanístic, va tocar sardanes de Vicenç Bou, Josep Saderra, Agustí Borgunyó, Jordi Molina i Ricard Viladesau, en una interpretació en què es va poder escoltar la plenitud de timbre i la gran potència sonora que posseeix el conjunt de Torroella de Montgrí.

Cal destacar la generosa interpretació dels solistes de tenora i fiscorn Jordi Carreras i Jordi Estartús, que en les sardanes *Mimosa*, de Vicenç Bou, i *Rossinyol*, de Josep Saderra, van mostrar les possibilitats melòdiques i expressives del vessant més popular del gènere.

La segona part va començar amb *Haendeliana*, una bonica peça per a tenora i piano del compositor i pianista Albert Guinovart que, juntament amb Jordi Molina a la tenora, van ser els encarregats de la seva interpretació. Molina va mostrar en tot moment la ductilitat i les bones maneres d'un instrument (la tenora) que, tot i ser pensat per als espais oberts i amb problemes d'afinació, a les seves mans va agafar un color que empastava molt bé amb la sonoritat romàntica del pianisme d'Albert Guinovart.

Del compositor barceloní també va ser l'última de les obres que es va interpretar en la vetllada: *Mar i cel*, que, a més del mateix compositor al piano, hi va participar un altre cop la cobla Els Montgrins i Víctor Rodríguez i Enric Canada a la percussió. Sota l'atenta direcció de Jordi Molina es van anar desgranant, en una obra escrita en tres parts a la manera d'una fantasia, alguns dels temes més característics d'aquest musical de la companyia Dagoll Dagoll sobre l'obra homònima d'Àngel Guimerà.

La interpretació del conjunt va mostrar, una vegada més, que quan s'ha de combinar la cobla amb el piano, i en aquest cas també amb una percussió molt rica en colors i detalls, aconseguir extreure subtileses en el fraseig i obtenir un bon equilibri entre els plans sonors és molt difícil i requereix, a més, un treball exhaustiu, una concentració i una pulcritud que es fan complicades d'aconseguir quan les cobles (que a més són orquestres de ball) es troben en plena temporada estiuenca, tot i que Els Montgrins van demostrar en tot moment posseir una bona dosi de versatilitat interpretativa.